

Nr 203.

Av herr **Dahlgren**, om utredning för åstadkommande av en samordning mellan sjuk- och olycksfallsförsäkringarna.

Tolkningarna av nu gällande olycksfallsförsäkrings olika bestämmelser ha varit föremål för otaliga tvister mellan de olika försäkringsanstalterna och de som drabbats av olycksfall i arbete eller yrkessjukdomar. Svårigheterna att få ett olycksfall i arbete eller en yrkessjukdom erkänd av försäkringsmyndigheterna, äro mycket stora. Olycksfall, som av de läkare, vilka skött den skadade, bedömts som *tydliga* sådana, ha av försäkringsrådet ansetts som icke ersättningsberättigade utan angivande av motivering. Då över försäkringsrådets beslut talan ej må föras, har detta av arbetarna betraktats som en form av rättslöshet.

Det synes mig som om den mängd av sålunda icke erkända olycksfall i arbete visa tendens till ökning, sedan ersättningsbeloppen i olycksfallsförsäkringslagen höjts. Resultatet av ett dylikt förfarande innebär, att arbetarna själva få betala konsekvenserna av dylika olycksfall, vilket i sin tur innebär att de under sjukdomstiden måste söka dra sig fram på en ersättning, som ligger betydligt under vad man vill betrakta som existensminimum.

Maximalt kan en arbetare genom vårt lands efterblivna sjukförsäkring komma upp till ett ersättningsbeopp av 6 kr. per dag. Detta är ett olidligt förhållande som tvingar arbetarna att tillhöra fonder, hjälpkassor o. d. Ofta måste insamlingar bland arbetskamrater företas eller hemställan till socialhjälpn eller arbetsgivaren göras för att sjukdomstiden inte ekonomiskt sett skall ruinera vederbörande. Det känns dubbelt bittert för en arbetare att behöva gå denna väg, då han är klar över och till och med stödes av läkare i denna sin uppfattning, att han rätteligen borde haft lagstadgad ersättning.

Å andra sidan måste man ställa frågan, om inte en mängd av de sjukdomar en arbetare drabbas av är en följd av arbetsprocessen. De senaste årens krav från statsmakternas sida om ökad produktion ha inneburit en oavbruten ökning av arbetsintensiteten. Under samma tid har uppstått ett ökat antal sjukdomsfall, speciellt då nerv- och ryggsjukdomar, vilket jag inte kan tyda annat än som en konsekvens av kravet på arbetarna att ge ut mer av muskelkraft än tidigare.

Detta förhållande ger stöd åt kravet, att arbetsgivarna böra ha samma skyldighet att försäkra sina arbetare för sjukdom som för olycksfall. Om en arbetare råkar skada sig i arbetet eller om intensivt, hårt och tungt

arbete successivt orsakar ohälsa, bör enligt min mening han ha rätt till samma ersättning i båda fallen.

I många fall äro dåliga arbetslokaler eller arbete, som utföres i det fria, där arbetarna utsättas för kyla eller annan otjänlig väderlek, ofta orsakerna till att de drabbas av sjukdom. Då den sjuke såväl som den skadade har samma behov under sjukdomstiden, anser jag att ersättningen bör vara lika.

Arbetsgivaren bör enligt min mening vara i lag förpliktad att försäkra sina arbetare för sjukdom enligt samma grunder, som gälla enligt olycksfallsförsäkringslagen.

Med vad jag här anfört hemställer jag,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära snabbutredning för åstadkommandet av en samordning mellan sjuk- och olycksfallsförsäkringarna i enlighet med de grunder här ovan anförts.

Stockholm i januari 1951.

Gunnar Dahlgren.
